

Jézus Urunk 2018. nagyböjti tanításai

1. tanítás

2018. február 16.

Jézus Krisztus Urunk:

{Köszöntöm} testvéreimet a bűnbánat első Golgotáján.

S köszöntöm mindazokat, akik a mai napon is lélekben kísérték el az egyé válás szeretetében.

A mai nap tanítása, amelyet felétek adtam e bűnbánat első Golgotáján, mondhatom így, egy mondatban összevonva mindent, hogy: Jézus meghívja a vámosokat és a bűnösöket a megtéréshez.¹

A jelenben szintén, ma is, meghívom minden olyan testvéremet, aki egy kicsit távol van, a felismerésben pedig elfogadja a változáshoz és az elinduláshoz e tanítást.

Hisz a tanítás az *Evangélium* részletében így szólt felétek, hogy Kafarnaumban járva láttam Lévit, aki a vámasztalnál ült. Én, Jézus Krisztus Uratok oda mentem hozzája, és megszólítottam, hogy:

– Kövess Engem!

Ő nem törődött semmivel és senkivel, ő felállt e vámasztaltól, ott hagyott mindent, és elindult.

A jelenben is megkérdem a testvéreimet: Ha most hallanád te is ezt a megszólítást, hogy „Kövess Engem!”, tudnál-e így változni, mint a Lévi, a vámos, aki nem maradt, hogy rendbe rakja a dolgait, mindent elrendezzen, ő ott hagyott mindent, semmivel nem törődött, felállt és elindult követni.

Ez a követés első része a meghívás által.

Majdan ezt a tanítást is lehet még egyféleképpen bontani, a második része ugyanaz, hogy Lévi a Mester vagy a Jézus tiszteletére egy nagy lakomát szervez házában, ezzel akarja kifejezni mindazt, hogy őt meghívta, és ő a meghívást felismerte, elfogadta, és elindult.

Most mivel szeretné kifejezni köszönetét, háláját e nagy lakomával? Itt Jézus és a tanítványok mellett más emberek is foglaltak helyet az asztalnál. És ekkor, ugye, megjelennek a farizeusok és az írástudók, akik mit tesznek? Mindjárt szemlélődnek, körbenéznek, és utána mindjárt meg is jegyzik a tanítványoknak:

– Miért esztek ti a vámosokkal és a bűnösökkel egy asztalnál az ételben és az italban?

Ugye, a megjelenő kritika a mai jelenben, ahogy mondani szoktátok. Mert kritika, az mindig van a megjelenésben, de nem a felismerés.

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Lévi meghívása. Lakoma a vámosokkal* (Mk 2,13–17).

Én, Jézus Krisztus Uratok, aki e tanítást adom nektek, átláttam rajtuk, és tanítványaim helyett Én válaszoltam meg nekik, hogy:

– Nem az egészségesekért jöttem, mert nem az egészségeseknek kell az orvos. Az orvos a betegeknek kell, az elesetteknek kell, a bűnösöknek kell.

Tehát ezért jöttem, és ezért vagyok jelen a vámosokkal és a bűnösökkel, hogy meghívjam őket a megtérésre. És ha felismerik, akkor önmagukba néznek, és elkezdenek a változás útján járni.

Most a jelenben hányan és hányan azt mondják, hogy: „Most is vannak farizeusok, írástudók?”

Igen, igen, mondhatom, hogy vannak. És különösképpen azok, akik szintén nem a nyájat vezetik, ahogy kellene, hanem kritikákat tesznek, megjegyzéseket tesznek, már lassan kiürül Atyám háza, és még mindig nem veszik észre.

Erre mi a válaszuk, ha valaki megkérdezi a jelen lévő farizeusokat és írástudókat?

„Hát nem énmíattam mennek el. Valami nem tetszik.”

De mikor szembesítik velük, hogy: „Én Jézus után mentem egy másik helyre, ahol érzem a pásztor által a Jézus szeretetét. De ahol te vagy, ott nem lehet érezni a Jézus szeretetét, csak a kritikát, a megaláztatást és a ridegséget.”

S akkor felteszitek a kérdést, hogy vannak-e farizeusok és írástudók, akik e *Evangélium* tanításában is jelen vannak, és ugyanúgy jelen vannak a mai életetekben?

Sajnos azt az időt éljük már, amiről még a kezdetek kezdetén mondtam nektek: Saját pásztoraim feszítik fel Egyházamat. És ez már elindult. Ezért kell sokat imádkoznotok a pásztorokért, a felismerésért, a változásért és az elindulásért.

Most a bűnbánat megkezdésében vagytok jelen, és ez a meghívás tanítás felétek, a jelenlévőknek épp úgy, mint amikor az *Evangélium* tanításában is azt hallod: Jézus elmegy megkeresni a betegeket, a bűnösöket, a vámosokat, hogy meg tudja hívni őket, mert nem az igazakért és az egészségesekért jöttem.

Fontos, hogy ezen elgondolkodjunk, hogy ki hova tartozik, mely csoportba, és hogyan és miképpen szeretné élni az életét, megnyissa-e szívét, és szíve nyitottságával elfogadja-e a meghívást a küldetéshez és a követéshez.

Ez a szabad akarat cselekvésének ajándéka, amely bennetek él, amelyet fel kell ismernetek, tudnotok kell elfogadni, és érvényesülni vele, és haladni a mindennapokban. Mert ez a tanítás, az első bűnbánat Golgotáján, ezt tükrözi számotokra, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok a jelenben is a meghívást adom felétek a felismerés elfogadásához, hogy érezd és érzékeljed, hogy mi a te cselekedeted és tennivalód e mai helyzetben.

Nem kell kritikákat, véleményeket, szinte megaláztatásokat nyújtani a másik embertársaitok felé a felebarátban és a testvérben. Azok anélkül is

jelen vannak, hisz mindig van valaki, aki tud szólni, és aki tudja megadni számotokra ezeket a negatívumokat, ami által nem tudod érezni a szeretet kegyelmét, az ajándékát és örömét. Mert a szeretet, az sok mindent le tud győzni; a szeretettel sok mindent meg lehet változtatni; a szeretettel békét tudtok teremteni; és a szeretettel össze tudjátok kötni a felebarátokat a testvérekben, hogy eggyé váljatok a kegyelemhez, amely ajándék számotokra.

Fontos, hogy ezen elgondolkodjatok, hogy mire is van szükségetek e meghívás által.

Mert lehet, hogy most te nem vagy se beteg, se bűnös, se vámos, de mégis a meghívást Én, Jézus Krisztus Urad megadom feléd a felismeréshez, az elfogadáshoz, és hogy bátrabban elinduljál az úton, mert az út, az mindenki előtt jelen van, csak nehéz felismerni, rálépni és elindulni rajta.

Fontos, hogy ezeken el tudjatok gondolkodni a cselekedetek révén. Éreztétek mindazt, aminek részesei vagytok a kegyelem szeretete által.

Fontos, hogy felismerjétek e tanítás meghívását, elindulását, és akkor megjelenik már számotokra a küldetés a szeretetében a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Ezért ma áldásom az első bűnbánat-golgotán, ami felétek árad, a meghívás tanításában árad felétek, és tölti el szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hogy ez alapján tudjatok haladni, élni, felismerni, megbecsülni, elfogadni mindazt, ami szinte így nyújtva van felétek, csak észre kell venni, felismerni és elfogadni, mert a meghívás minden testvéremnek szól. De a meghívásban, hogy ki ismeri fel, és ki fogadja el, és ki indul el a változás útján a cselekedetekben, az szintén a szabad akarat cselekvésében rajtatok és bennetek van a mindennapokban, a mindennapokhoz.

S ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom e bűnbánat első Golgotájának átélésében.

És ma a Fény szeretetében árasztom reátok a meghívás áldását, hogy töltse be szíveteket és lelketeket a felismerés elfogadása részén, a küldetés követésében.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme a Fény szeretetét árassza reátok, töltse be szíveteket, lelketeket a mielőbbi felismeréshez, a meghíváshoz, a küldetéshez és az elinduláshoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

2. tanítás

2018. február 23.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik meghallottátok a hívást, és a hívásban engedelmessé válva elzarándokoltatok e helyre.

Köszöntöm mindazokat, akik a mai napon csak lélekben kísérték el benneteket.

A bűnbánat második Golgotáján – az első Golgota-i tanítás, ugye, a meghívás volt, amikor Lévinek a vámasztalnál azt mondom: „Kövess Engem!”, és ő mindent ott hagyott, és követett. A mai nap tanítása pedig az felétek, amikor kiválasztottam három tanítványomat, Pétert, Jakabot és Jánost, és velük elindultam egy nagy hegyre, és a hegyen megtörténik az átváltozás.² De ennek nem kimondottan ez az átváltozás a legnagyobb lényege, hanem az, hogy a tanítványok az ő Mesterük szavára el is indultak, és követték, mindegy, hogy hova ment.

De ez a tanítás a tanúságtételben azt próbálja tükrözni számotokra, hogy Jézus, aki jelen van, és akiről az Atya tanúskodik, hogy valóban Ő az, aki a Szeretett Fia, és akit szeret.

Én, Jézus Krisztus Uratok ezt a tanítást a jelenben is egy kicsit másképp tudom nektek adni, hogy: Itt az Atya tanúskodott rólam, Én meg majd tanúskodok mindazon testvéreimről, akik felismerték tanításomat, elfogadták a meghívást a követéshez, és érzik a kegyelmeket, amelyek áradnak reátok és felétek, hogy betöltse a szíveteket, hogy működhessen rajtatok és bennetek.

Mert ez a tanításnak az első része, ugye, az, hogy meghívtam három tanítványomat, és akik boldogan követtek még akkor is, ha ilyen kör formájában fölmentünk több napi útban a hegyre. És mikor már a hegyen vagy, és megtörténik az átváltozás, és ahogy elmondják, hogy szinte vakító fehér a ruha, olyannyira, hogy semmilyen kelmefestő itt a Földön így a ruhát nem tudja kifehériteni.

De mi ennek a legnagyobb lényege?

Boldogan azt mondja Péter, a tanítvány:

– Mester, olyan jó nekünk itt lenni!

Én mit kértem tőletek a Golgota elindulására, hogy énekeljétek?

„Uram, jó nekünk itt lenni.”

A tanítás elejét szinte megadtam számotokra a felismeréshez és az elfogadáshoz.

De a jólétet úgy akarták kifejezni, hát hogy azonnal sátorot építenek, mert, ugye, megjelent Illés és Mózes, akikkel a Mester, vagyis Jézus beszélgetett.

² Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézus színeváltozása* (Mk 9,1–10).

És ez a tanítás még azt próbálja számotokra visszatükrözni, amikor ott jártatok, és megtapasztalhattátok a sátor formáját az Atya házában, ahol részeseivé válhattátok e dicső tanításnak, hogy: „Valójában, Uram, itt történt meg az átváltozás, itt jelent meg Neked Illés és Mózes, és akiknek a tanítványok azonnal sátrat akartak építeni.”

De nem kimondottan ez a legfőbb tanítás-része, ugye, a mai napban, hanem jön a felhő, amely beárnyékol, és majdan a felhő megnyílik, és szózat hallatszik belőle:

– Íme, az Én Szeretett Fiam! Őt hallgassátok!

Ugye, milyen csodálatos ez a szózat, amely a tanúságtételt adja, hogy: „Valóban Jézus az Én Fiam, akit szeretek, akit elküldtem hozzátok, hogy aki tanítson benneteket, aki meghívjon benneteket, aki megajándékozzon benneteket a kegyelmekkel e szeretetben, és akiről boldogan tanúságot tesztek, hogy testvérei lehettek.”

Mert már a meghívás megtörtént a múlt héten, és ha a meghívást felismertük és elfogadtuk, akkor már boldogan haladunk a jelképes három tanítványban mi is, kik testvérei vagyunk a mindennapi életben, hogy érezzük a különleges szeretetet a Fénysugár által, amikor átváltozott, és szinte vakított a fény a ruhájában, és amikor megjelentek Neki a próféták, Illés és Mózes, akikkel beszélgetett. És majdan a szózat, amely bizonyágot tesz mindarról, hogy: „Ő az Én Fiam, a Szeretett Fiam, és akit hallgatni kell a tanúságtételek mellett a tanításról.” Hisz a tanítás, amely megerősít, amely meghív, amely megmutatja számotokra a mindennapi életet, ami által változtathattok, és ami által érzitek, hogy valójában kinek a testvérei vagytok.

És a harmadik részében azt kértem tanítványaimtól, hogy senkinek se beszéljenek e jelen megtapasztalásról, amelynek részesei voltak, majd csak az után, amikor az Emberfia a halottak közül feltámad.

Ugye, ez ismét számukra meglepő volt, hogy mit jelenthet ez a kifejezés, hogy „feltámad a halottak közül”?

Nem értették.

De Jézus, a Mester, már felkészíti őket Jézus kereszthalálára, és a kereszthalálban a tanúságtételre, mert az Atya tanúságot tesz, hogy Ő az, aki az Ő Szeretett Fia, akiben hinni, bízni és szeretni kell.

És akkor ez a tanítás megmutatja számotokra a küldetés követésében, hogy „ha elindulok, Uram, Veled, és megértem a tanításodat, mint ahogy a Lévi megértette a meghívást, és senkivel és semmivel nem törődött, ott hagyott mindent, mert hallotta a Mester szavát, és csak Hozzá akart tartozni”.

Most nem akarom nektek ismételtelen elmondani, de azt a tanítást is annak ellenére, hogy néha azt mondjátok, milyen rövid, három részre tudtam, szinte, bontani számotokra a felismerés megtapasztalásában. Így van számotokra a mai tanítás is: először itt is, ugye, a meghívás van, a három tanítványnak, és akik utána boldogan elindulnak, és csodában van részük. De a csoda, az nem teljesen fejti ki számukra a látnivalót a megtapasztal-

lásokban, mert felemelkedik bennük a félelem, és a félelemben néha talán az ember, a felebarát és a testvér olyant is mondhat, amit később átgondolva felméri, hogy annak mi lehet a tanúságtétele, ahogy itt a tanítványok is, és közülük is Péter, aki nem is tudta hirtelen, hogy mi történik a cselekvésben, és félelmében mit is mondhatott?

De kimondta, hogy:

– Jó nekünk itt, Uram!

Majdan, ugye, a harmadik részében, mikor megkéri őket, a *Szentírás* szavában úgy van, hogy „megparancsolta”, Én most a jelenben azt mondom: *megkéri* őket, hogy erről ne beszéljenek senkinek semmit, egészen addig, míg az Emberfia fel nem támad a halottak közül.

Igen, de egy kicsit nehéz felismerni és elfogadni. Ők is nem beszéltek róla, vagyis megtartották a parancsot, amit a Mester kért tőlük, de azért maguk között, mikor együtt voltak, kifejtették a véleményüket, hogy hogyan is kell ezt értelmezni, hogy a Mester majd feltámad a halottak közül, amelyet még nem értettek?

Néha számotokra is a tanítás olyant is tud nyújtani, amit nem egészen értetek. De ha figyelitek a tanítás mondanivalóját, akkor végig tudtok menni rajta, és akkor már meg lehet érteni, hogy valójában mit szeretne ez a tanítás számotokra nyújtani, mert ti is, a mai napban is, hogy ha elfogadjátok a meghívást, és a meghívásban felismeritek az átváltozás csodáját, felismeritek a jólétet, hogy: „Uram, Veled együtt jó lenni, bárhol legyünk!”, akkor talán megértjük az átváltozásnak csodáját, a vakító fehérséget a Fényben, ami által áradhat a kegyelem a szeretetében felétek és hozzátok, hogy megerősítsen, és meghívjon ismételen erre az útra, és a meghívásban pedig megtapasztaljátok, hogy e bűnbánat-idő tanításai valójában mit nyújtanak számotokra, mert: „A Mennyei Atya tanúságot tett az Ő Fiáról, és azt kéri tőlünk, akik mi itt lent, a Földön, az egyszerűségében élünk Atya gyermekeként és Jézus testvéreként, hogy Hozzája tartozhassunk, követhessük, és elfogadhassuk e kegyelmi ajándékot a Fénysugár által, hogy működjön rajtunk és bennünk, és Jézus testvéreként élhessünk a mindennapokban e kegyelem szeretete által.”

És akkor ennek a tanításnak, ahogy mondani szokták, egy mondatban összefoglalva: „Jézus kereszthaláláról szól, de az Atya Mellette tanúságot tesz az Ő Szeretett Fiáról, akinek mi testvérei lehetünk e meghívásban, és hogy ha ezt a meghívást felismertem, elfogadtam, akkor a küldetés követségében ki próbálom alakítani az életemet, és haladni a mindennapokban.”

És akkor ez a tanítás is megadja a három részre bontva, hogy minden rész valami különlegeset, valami szépet, valami jót, és „a kegyelem szeretetében jön el hozzánk, érinti meg szívünket, lelkünket a felemelkedésben és a felmelegítésében, hogy valójában kinek a gyermeke és kinek a testvére vagyok a mindennapokban, és hogyan szeretném így kialakítani e meghívott életemet ezen az útpályán a mindennapi élet küldetés-, követésében”.

És akkor ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária testvér által e bűnbánat második Golgotáján áldásom, amely a meghívás folytatásában a Fénysugárt árassza felétek, és a Fénysugár által ezt a csodálatos tanúságtételt, hogy ismerjük fel Atyának Szeretett Fiát, szeressük és kövessük a mindennapokban.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme a mai nap tanításának e vakító Fénysugárral áradjon reátok, és változtassa meg szíveteket és a lelketeket a felismeréshez, az elfogadáshoz, a küldetéshez és a követéshez, mert „a követésben tudom, hogy kihez szeretnék tartozni, és kivel szeretném járni az utat e meghívásban, a mindennapokban”.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

3. tanítás

2018. március 2.

Jézus Krisztus Urunk:

Ma különösképpen köszöntöm testvéreimet, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásomban engedelmeskedve elzarándokoltatok, hogy ismét egyek legyetek a szeretet kegyelme révén. Nem hagyátok szolgálmat egyedül, hogy elinduljon a fájdalom, szenvedés Golgotáján, mert ti tudjátok már, akik régóta és régóta vagytok jelen, hogy a Golgotát soha nem rakjuk át, az mindig azon a napon van megtartva, amikor eljön az ideje, nemcsak a bűnbánat-időben, hanem a másik idő részében, amely az év folyamán jelen van számotokra.

Most a bűnbánat harmadik Golgotáján vettetek részt, és ezen a mai napon a tanításom felétek az, ami szintén nem ismeretlen: Én, Jézus Krisztus Uratok, hol haza megyek Názáretbe, és ott beszélek a zsinagógában. És hogyan is van ez?³

Bizony, mondom nektek, egy próféta se kedves a saját hazájában.

Én, Jézus Krisztus Uratok, mikor Názáretben voltam, mindig azt a jelzőt adták:

– Íme, az ácsnak a Fia! Mit akar az nekünk mondani, vagy vezetni?

Kiválasztott Mária testvéremre is azt mondják:

– Nem vagyok én kíváncsi. Mit tud ő nekem mondani?! Kicsoda ő, hogy valakinek is mondjon valamit?!

³ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézust elutasítják saját falujában* (Lk 4,16–30).

Nem Mária mondja önmagától – Én, Jézus Krisztus Uratok adom a tanításomat általa.

Emlékezzetek, a kezdetekben, mikor azt mondtam számotokra, hogy szinte ő csak egy eszköz. Ha visszatérünk a kezdetekre, volt nektek egy szolgátok, akit *Koros szolgának*⁴ hívtatok, és a *Koros szolga* mindig azt mondta, ugye, ismeretes számotokra?

– Ő nem más, mint egy szócső.

Ezeket a szavakat mondotta számotokra.

Én, Jézus Krisztus Uratok pedig azt mondom:

Ő a kiválasztott, aki által – valóban eszköz, de tudok hozzátok szólni a meghívásban, a küldetésben, a követésben, és különösképpen a tanítások részében. Mert a mai tanítás első része ez, hogy senkit sem fogadnak el a saját hazájában. Ott megvetik, kicsúfolják, és hogy ha megtehetnék, még el is ítélnék. De mivel ez nem rájuk van bízva, ezért ezek nem történnek meg.

A megvetés, a kicsúfolás és a megaláztatás, az jelen van, nemcsak a saját hazájában, hanem máshol is, ahol él, ahol született, vagy ahol egy kicsit is ismerik: megvető szemekkel lehet figyelni, megaláztatni, kicsúfolni.

De a tanításnak nemcsak ez volt a része, ez az első rész bontásában; az után folytatódott a tanítás, ugye, és ez kimondottan akkor a farizeusoknak és az írástudóknak szólt, akik szintén a megvetés részében vannak jelen, és elmondom számukra, hogy igen, nincs becsülete saját hazájában.

Ezért mondtam ezt a tanítást, amikor az Ég bezárult három évre és hat hónapra, nehézségek, éhínségek voltak jelen a Földön, és ekkor Illés próféta kapott egy küldetést, és a küldetést ő is nem máshoz kapta, mint a sareptai özvegyasszonyhoz, akit, ugye, az írástudók és a farizeusok nem fogadtak, megvetettek, és ha lehetett volna, el is ítélték volna. De Illés pont hozzája kapta a küldetést a felismerés részében.

Majdan folytattam számukra ezt a második szakaszt még az említett prófétával, hogy ő is megkapta a küldetését, és nem volt ez másképp, mint az, hogy sok leprás élt akkor Izraelben. De mégis, a megtisztulásban csak a szíriai Naámán kapta meg, aki szintén nem az az ember, akit ők elfogadtak, inkább ott is a megvetés, a kiteszítottság és a megaláztatás része van jelen.

Ezért a harmadik rész, amikor felugranak, és szinte, mondhatni a ti saját szavatokkal, haragra gerjednek:

– Mit nekünk beszél ennek az ácsnak a Fia, a Názáreti?!

Neki mentek, és szinte kiüldözték a zsinagógából, és felvezették arra a hegyre, ahol a városuk épült, és egészen a szakadék széléhez, hisz az volt bennük, hogy most le lehet taszítani. De a Mester, ugye, a Názáreti, aki most adom számotokra a tanítást, az rájuk nézett, végignézett rajtuk, és elindult közöttük, és már egyik sem merte se megérinteni, se letaszítani a szakadék szélébe, a mélybe.

⁴ ti. Molnár Gyula diakónus

Valahol a félelem vett rajtuk erőt, hogy talán mégis Ő nem kimondott a saját hazájában lévő próféta, akit nem szabad felismerni és elfogadni, akit nem kell követni.

De ez a tanítás épp azt tükrözi számotokra, hogy a Názáreti Jézus is a meghívásban azért jött, hogy felkeresse a bűnösöket és a pogányokat, hogy meghívja őket. És hogy ha a bűnösök és a pogányok megnyitják szívüket és lelküket, felismerik ezt a meghívást, elfogadják, akkor elindulnak rajta.

Ugye, ez a bűnbánat-idő szinte az első, a második és a harmadik tanításában végig azt tükrözi számotokra, hogy jelen van a meghívás: az elsőben a Lévi volt a meghívott, aki ott hagyott mindent, és elindult; a másodikban Én, Jézus Krisztus Uratok kiválasztottam három tanítványomat, és a meghívásban elindultunk a hegyre, és ahol megjelent számukra ismételten két próféta, Illés és Mózes; ma, ha figyeljük a tanítást, ismét jelen van a meghívás, jelen vannak a próféták, de itt már Illés mellett nem Mózes, hanem Elizeus próféta.

El kell gondolkodni, hogy ez a bűnbánat-idő mit próbál nyújtani számotokra: hogy a meghívás most nagyon fontos a mindennapi életben, a küldetésedben és a követésedben, hogy mitévőn cselekedjél, és hogyan fogadd el a felismerésedben a meghívás küldetését. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok nemcsak a tanítást adom nektek, hanem meghívást is adok számotokra a bűnbánat-időben is, hogy ismét egyek legyetek, hogy elzarándokoljatok, hogy érezzétek, hogy valaki ölelésre tárt karjaival vár benneteket, és az után, hogy részeseivé válhassatok a tanításban.

Fontos elgondolkodni a jelenben, hogy hogyan is értelmezték ezt a mai tanítást.

Igaz, hogy most még nem zárult be az Ég három évre és hat hónapra, nincsenek leprások köztetek, de vannak más betegségek, amelyekben ugyanúgy szenvednek, akik beleesnek ezekbe a betegségekbe, és akik várják a segítségnyújtást. De a betegségekben még jelen van a lélek, a szív betegsége is, hogy ezeket hogyan tudjátok felismerni, elfogadni, és megengedni, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és hogy ha szükséges, meg tudjon változtatni a meghívásban és a küldetésetekben, hogy felismerjétek ismételten felebarátaitokat és testvéreiteket, akikkel szinte ki tudtok alakítani egy olyan láncot, amely nemcsak kimondottan az imára hív fel benneteket, hogy egyesüljétek, hanem meghív benneteket a szeretetbe, a békébe, az örömhöz, hogy a kegyelem, amely a mai nap is reátok áradt, hogy betölthesse szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek. És hogy ha ezt megengeditek, hogy működjön rajtatok és bennetek, akkor könnyedén megértitek és felismeritek a tanítás mondanivalóját az egyszerűségében. Hisz ma Én, Jézus Krisztus Uratok, a jelenben mondván, most testvéreimhez jöttem el. A testvéreimben vannak igazak, vannak bűnösök, vannak szomorúak, vannak elesettek, vannak kételkedők, és vannak, akik még nem ismertek fel. És Én, Jézus Krisztus Uratok, a mai tanításomban most

ezen testvéreimhez jöttem, hogy nekik adjam át tanításomat, és a tanításom által a meghívást a felismeréshez és a küldetéshez.

És akkor ti is elindulhattok a változás útján, mint ebben a tanításban, amikor a bűnösökhöz és a pogányokhoz jöttem.

Hogy is alakul ki az a tanítás, amikor azt mondom, hogy: „Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek, mert a betegeket gyógyítani, vigasztalni, erősíteni kell, és az erősítésben segítséget nyújtani, hogy ismét önmagukra találhassanak, felállhassanak, és az út, amely előttük van, s amit felismertek, rá tudjanak lépni, és elindulni, lassan, biztos lépésekkel haladni előre a mindennapi élet-útpályáton.”?

E bűnbánat-idő most ezt tudja számotokra nyújtani a tanításban, a felismerésben és az elfogadásotokban.

Ennek reményében most fogadjátok kiválasztott Mária testvérem által áldásomat, amely ma úgy szóljon felétek és hozzátok, hogy ahogy elkezdtem a bűnbánat-időben, folytatódik még mindig a meghívás küldetésében, mert ma hozzátok jöttem el, hogy nektek adjam a meghívásomat a tanúságtételben, mert a tanúság a tanításban, a megtapasztalásában, a felismerésében rádöbbenhettek, hogy hova és miképpen tartoztok a mindennapi élet elfogadásában. Mert ma, ahogy mondtam, hozzátok jöttem a jelenben, a megszólított testvéreimhez. És a megszólított testvéreim részében most áradjon áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok e Fénysugár szeretetével, mert eljöttem, hogy benneteket is meghívjalak, ahogy a tanításban szóló tanításomat a bűnösöknek és a pogányoknak adtam, és most a jelenben pedig nektek, testvéreim, akik felismertek, akik elfogadtatok, és akik elindultatok az úton, hogy testvéreim lehessetek a küldetés, követés részében a megtapasztalás szeretete által a mindennapokban, hogy működjön rajtatok és bennetek, hogy segítsen felismerni mindazt, ami által éltek a jelen mindennapjaiban, mert a kegyelem, az egy ajándék, és ha felkészülsz rá, és elfogadod, szívedbe zárod, és megengeded, hogy működjön rajtatok, bennetek, és világosítson meg a mindennapokhoz a szeretet, kegyelem által.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

4. tanítás

2018. március 9.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon a bűnbánat negyedik Golgotáján, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre.

Köszöntöm mindazokat is, akik a mai napon is lélekben kísérték el benneteket.

A mai nap tanítása folytatódik a bűnbánat-idő tanításával, hisz eddig a meghívás volt számotokra a tanítás része a küldetésben, hisz meghívást kapott Lévi, aki elindult; meghívást kaptak tanítványaim, akik szintén követtek a hegyre; meghívást kaptak mindazok, akikhez elmentek a próféták, de még előtte, ugye, az van: senki sem lehet saját hazájában próféta, és utána van a meghívás, hogy Illés is és Elizeus is hova mehettek a küldetésükben?

És a mai nap tanítás pedig az felétek, hogy jelen vagyok a nép sokasága között, és tanítást adok, különösképpen azoknak, akik magukat szinte felmagasztalták, hogy ők az igazak, és minden a szerint történik, eligazodva mindenben, és megvetve más embereket. És akkor Én, Jézus Krisztus Uratok végignéztém rajtuk, és ezt a példabeszédet hoztam a meghívásban, hogy:

Ketten bemennek Atyám házába, a templomba, hogy imádkozzanak.⁵ És, ugye, aki teljesen magabiztos, aki azt hiszi, hogy ő mindent rendben csinál, és rendesen teszi a dolgait, ő bátran oda megy, és tekintetét a magasba emeli, és imádkozik.

De mi az imádság lényege?

Ez ma felétek a tanításom a példabeszédben.

Mert hogyan is mondja?

– Köszönöm, Uram, hogy hálát adhatok Neked, hogy én nem vagyok rabló, házasságtörő – ugye, lehet fokozni itt is, hogy mi mindent lehet hozzája besorolni –, nem olyan vagyok, mint az ott mellettem, a vámos, és amimből van, mindentől tizedet adok, és kétszer böjtölök egy héten.

Tehát gondolta, hogy mindent felsorol, mindent elmond magabiztosan, elhelyez, és a másikat lenézi.

Majdan a másik, ahogy imádkozik, az mit csinál?

Még a szeméit se meri felemelni, csak lehajtott fejjel, önmagához fordulva:

– Én Uram, irgalmazz nekem, bűnösnek!

És mondom, a harmadik részében, hogy az egyik megigazulva ment el, a másik nem.

⁵ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Példabeszéd a farizeusról és a vámosról* (Lk 18,9–14).

Ekkor széjjelnéztek, akikhez szólt ez a tanításom, de tőletek is kérdezhetem, hogy:

Ki ment megigazulva haza?

Az, aki felmagasztalta magát, aki csak tele volt dicsekvéssel, és a másik embereket megveti, vagy az ment megigazulva haza a templomból, aki magát megalázta, aki még a tekintetét se merte felemelni, és irgalmasságot kért önmaga számára, a bűnös embernek?

Ugye, milyen csodálatosan lehet ezekből erőt meríteni, mikor vannak olyanok, akik megigazultan érzik magukat, magabiztosan, hogy csak ők lehetnek, az ember, akik jók?

A másik felett könnyedén tudunk pálcát törni, megvetni, ha kell, kitzasztani, mert nincs rá szükség.

El kell gondolkodni, hogy hogyan és miképpen ismerem fel a meghívást szívemben, lelkemben, és hogy ha elfogadtam ezt a meghívást, akkor hogyan indulok el vele az úton a mindennapokban, hogyan fogadom el a felebarátaimat és a testvéreimet, és senkit se szeretnék kitzasztani, senkit se szeretnék a saját magam akaratára formálni, és senkinek sem akarom megmondani, hogy te hogyan alakítsd ki életedet, mikor böjtöljél, és mikor adakozzál. Ezt mindenki saját maga fel tudja ismerni, el tudja fogadni, és megpróbál a szerint cselekedni.

Érezd, hogy a meghívás szeretete hogyan árad felétek, hogyan ölel át, és hogyan melegít fel, és hogyan érzed, hogy most te egy testvér vagy a meghívás küldetésében. És a meghívást felismertem, elfogadtam, és megpróbálok a szerint élni és cselekedni, mert én is mondhatom, ugye, hogy: „Talán bűnös ember vagyok. Én Uram, irgalmazz a Te bűnös szolgálóknak, bűnös embernek!” – mindegy, hogy mely szót használod.

Ha el tudsz jutni eddig a tanításod által, hogy mérlegeld önmagad, mérlegeld életed, és akkor tudod, hogyan és miképpen alakítsd ki a mindennapi életet, és nem dicsekszel: „Ó, én két napot böjtölök, és adakozok mindenből!”

Hát, ha van miből adakozni, akkor könnyű adakozni. Az az áldozat, amikor valakinek az utolsó kell odaadni, hogy a tizedét megadhassa. És ha ezt átadja, akkor lehet, hogy elgondolkodik: „Hogyan tovább, és mitévő legyek a cselekedetek révén?”

Akkor már, ugye, nem könnyű azt mondani, hogy: „Mindenenből tizedet adok.” Mert meg kell fontolni a cselekményeket, amelyekkel együtt élek a mindennapok tükrében.

Mert, ugye, valamikor régen azt mondtam nálatok, e helyen, e bűnbánat-időkben, hogy:

Végy magadnak egy tükröt, tedd magad elé, s nézz bele, és amit láatsz, ha nem teljesen jó, akkor elindulhatsz a változás útján a segítség, kegyelem szeretetében. De ha te meg vagy elégedve saját magaddal, és amit láatsz, azt elfogadod, és ez így jó, akkor nem változtatsz, akkor e szerint éled életedet.

Csak idővel, az idő elteltének múlásával lehet, hogy döbbsz rá, hogy talán nem szabad ilyen elbizonytalanodottnak lenni mindazzal, hogy: „Én magabiztos vagyok, én az vagyok, aki tudom, hogy hogyan és miképpen akarom csak élni az életemet, és nekem nincs szükségem senkinek a segítségére, tanácsára, mert én ki tudom alakítani az én saját életemet.”

És ebben a saját életben néha, ugye, hogy szoktátok mondani a ti saját szavakat használva?

„Működik a kerék.”

De ha ebben a „kerékben” egy fogaskerék eltörik, akkor már sérült, és már nem teljesen az a működése van, ami eddig, hanem ilyen – hogy is mondjam? –, ilyen döcögössé, megugrottá érzed, és elgondolkodsz, hogy: „Hát talán nem helyes minden, amit én magamról elképzelek. Talán önmagamba kéne szállni, talán meg kéne nézni a bensőmet.”

Ott is van egy tükör, amit, ugye, a lelki vizsgálatra használunk, és azzal a tükörrel is meg lehet nézni önmagadat, hogy milyen ember és testvér vagy, és mi várható tőled a kegyelem szeretete által a működéshez, a felismeréshez és az elfogadáshoz. Mert arra kell törekednünk, hogy mi azok az emberek legyünk a testvérben, a felebarátban, akik olyanokká váltunk, akik megigazulva tértünk haza a templomból, az Atya házából, mert magunkat megaláztuk.

Tehát, ha kell, akkor kicsit hátrább állok, ha kell, akkor meghajtom fejemet, és nem nézek szét, és azt kérem önmagam számára: „Én Uram, bocsáss meg a Te irgalmasságoddal e bűnös embernek!”

Ugye, milyen csodálatos, mikor így tudsz imádkozni, és kérni a segítséget a kegyelemhez és a működéshez?

Hisz hányan és hányan úgy próbálják elképzelni saját életüket, hogy az teljesen rendben van, azon senki és semmi nem kell, hogy változtasson: „Én megmaradok hűen ehhez az élethez, vagy ehhez, amellyel jelen vagyok?”

Csak mikor eltöltünk egy bizonyos időt, és rádöbbenünk, hogy talán mégsem ez a helyes út, talán nincs jelen úgy a szeretet, az öröm békéje a kegyelemben, talán nem árad ránk ez a szeretet a kegyelemben, amelyet ajándékul adhatok számotokra, s ami által megerősödtök a mindennapi élet kegyelmének felismerésében.

Fontos, hogy ezen el tudjunk gondolkodni, hogy ez a tükör, amely jelen van, amely előtt állsz, és megvizsgálod önmagad a külsőségében. De van egy másik tükröd, amely pedig bent foglal helyet a te szívedhez és a te lelkedhez, és azzal szintén megvizsgálhatod önmagad, hogy mitévővé váljál, hogyan éljél, hogyan cselekedjél, és fogadd el a felebarátot, a testvért Jó Jézus Krisztus kérésében.

És hogy ha ezek mind jelen vannak, és működnek rajtatok és bennetek, akkor ti – a mai nap is mondhatjuk, e helyről – megigazulva térhettek, mert kértétek önmagatoknak a megbocsájtó kegyelmet a bűnbánatban, hogy: „Igen, Uram, én lehet, hogy most, ahogy végig próbálom forgatni az életemet,

akkor én nem farizeus vagyok, hanem lehet, hogy az a vámos, aki tudott önmagába tekinteni, és változtatni.”

Mert a változtatás, az soha nem késő, azzal mindig tudtok erőt merítve, megerősödve, felkészülten elindulni és haladni a meghívott úton. És ha még felismered, mi a küldetésed, követésed, és a szerint éled életed a mindennapokban, a mindennapokhoz, akkor valóban felismered helyedet, hogy hova tartozol, és hogyan fogadd el a segítséget, amelyet „majd szívembe zárok, és az után örömmel továbbadhatom mindazoknak, akik vágyakoznak, akik felkészülnek, akik szeretnék érezni ezt a szeretetet és ezt a kegyelmet a jelenben”, ami árad felétek, rajtatok, bennetek, mert működhet a kegyelem a szeretetben.

Így a mai napon áradjon reátok áldásom a meghívás folytatásában, hogy eljöttök Atyám házába, a templomba, hogy ti is imádkozzatok, és az imádság által arra törekedni, hogy „megigazulva térhessek haza”.

Tehát mit jelent ez?

Hogy: *kegyelmekkel*. Mert a kegyelem megváltoztathat, a kegyelem megerősíthet, a kegyelemmel élhetem az életem, még akkor is, ha talán kicsit jelen van a fájdalom, mert könnyebben lehet elfogadni megigazult kegyelmekkel a fájdalmat, megerősödve haladni a mindennapi élet-útpályán.

És akkor ma ez a megigazult kegyelem áldása áradjon reátok, töltsé be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, kiválasztott Mária testvér által.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme ma a megigazulást adja számotokra, aminek az az értelme, hogy „kegyelmekkel, mert szükségünk van azokra a kegyelmekre, amelyeket, Uram, Jézusom, Te ajándékozol nekünk a mindennapi élethez, a mindennapi életben, hogy hű testvéredként élhessünk e meghívásban, e küldetésben, e jelenben, amelynek részesei vagyunk a felismerés szeretete által”.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

5. tanítás

2018. március 16.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat ötödik Golgotáján, akik meghallottátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre, hogy együtt vegyetek részt e mai ünnepen.

A mai nap tanítása felétek a meghívás folytatásának részében, amikor elindultok az úton, és az útban felismerik, hogy mitévővé váltatok a bűn elkövetésében, a megtapasztalásában, vagy amelyet átadtok mások számára.

A mai nap tanítás felétek, hogy kint vagytok az Olajfák hegyén, de kora reggel betérek a templomba, és akik felismertek, odasereglettek körénk, hogy hallgassák tanításomat.⁶ De jelen vannak az írástudók és a farizeusok is, ugye, akik mindjárt a bűnt ismerik fel a házasságtörésben. Mitévővé váltak? Mindjárt oda hozták e bűnös asszonyt, hogy megkövezzék.

De mielőtt megtették volna e cselekedetet, próbára tették Engem, Jézus Krisztus Uratokat, hisz oda állították Elém, középre, és Tőlem várták, hogy az ítélethez mit is fogok mondani, mert mindjárt úgy kezdték, hogy:

– Ezt az asszonyt házasságtörésen értük. A Mózes-i törvény szerint az ilyent meg kell kövezni.

Azonnal elmondták a vádat, és a vádakra, hogy mivel büntetik.

De akkor mégis feltették a kérdést, hogy Én mit gondolok róla, és mit fogok mondani.

De ezt nem azért tették, hogy biztosak legyenek a válaszban, hanem inkább azért, hogy mibe tudnak belekötni, és majdan vádolni.

Én, Jézus Krisztus Uratok, átláttam rajtuk, ezért várattam egy kicsit őket.

Ismételten feltették a kérdésüket.

Az után felegyenesedtem, és ezt mondtam nekik:

– Az vesse rá az első követ, aki bűn nélkül van jelen.

Ugye, ez a múlt tanítása az *Evangéliumban*, de ugyanúgy érvényes a mai jelen résztvevőkre a tanításban, mert néha itt is oly könnyen tudtok ítéletet mondani mások felett, vádaskodni, megítélni, holott, ha először önmagatokba néztek e tanítás szerint, akkor el lehet gondolkozni, hogy: „Én-nekem van-e bűnöm a cselekedetek révén, vagy nincsen?”

Hisz itt is mi volt felénk a válaszom? Mert már kezükben van, ugye, a kő, hogy az ítéletet végre akarják hajtani. Ekkor azt mondtam nekik, hogy: „Az vesse rá az első követ, úgy, mint akik most itt is vagytok, akik teljesen, mondhatom azt, hogy büntelen a jelenlévők közül.”

E szavak után, ugye, egy kicsit önmagukba néztek, egy kis lelkitükör-vizsgálatot tettek, majdan rádöbbenek, hogy: „Nem szabad ezt az ítéletet megtenni, mert bennem is van bűn, a hiba, a kegyelem átélésének megtapasztalásában.”

Ekkor a követeket, szinte mondhatjuk azt, hogy így elejtették önmagukból, és olyan lassan eloldalogtak, vagyis elsompolyogtak, vagy elmentek – mindegy, hogy melyik szót használjátok ti a jelenben –, mert rádöbbenek arra, a vénekkal kezdve, hogy ezt nem szabad megtenni.

⁶ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézus és a házasságtörő asszony* (Jn 8.1–11).

Ugye, a jelenben, ahogy most éltek, oly hamar tudtok ítéletet mondani más felett, hogy hogyan és miképpen van jelen, hogyan és miképpen kellene talán megbüntetni, hogyan és miképpen kellene elgondolkodnia, hogy ő valójában hova tartozik.

Fontos, hogy érezték ennek a tanításnak is a különleges mondanivalóját, mert ha csak egy rövid mondatba szeretnénk ezt az egészet összevenni, akkor az az ítélet szerint: Az vesse rá az első követ, aki a jelenlévők közül, most, teljesen bűn nélkül van jelen.

Ha így élnénk a szeretet kegyelmében, mikor elvégzed, ugye, a szentséget a szentgyónásban, megkapod a feloldozást. Ha utána ezt meg tudnánk tartani, hogy nem követelek el bűnt a cselekedetek révén, milyen csodálatos is lenne a mindennapi élet a kegyelem szeretetével, hogy érezni, hogy hogyan működik, jelen, ez a csodálatos szeretet a mindennapokban.

De sajnos, hogyan is szoktátok mondani?

„Hát a földi gyarlóságunkban, hát elkövessük a bűnöket!”

Igen, mert néha nem is néztek végig se magatokon, se másokon, se azon, hogy hogyan és miképpen kellene élni. Mert fontos érezni, hogy jelen van a bűn, de a bűnhöz tartozik a megbocsájtás.

Mert, ugye, itt is mi történt kis idő elteltével?

Felegyenesedtem, felemeltem tekintetemet, és végignéztem, és azt láttam, senki nincs már jelen, csak egyedül a középpüti álló, házasságtörésen ért asszony. Ekkor megkérdeztem tőle:

– Senki sem ítelt el? Senki sem kövezett meg? Senki sem büntetett meg?

S erre mi volt tőle a válasz?

– Senki sem ítelt el. Mindeni elment.

Ekkor erre az a válasz, hogy szinte megbocsájtottak neki, mert nem kövezték meg.

Ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok, is azt mondtam:

– Én sem büntetlek meg. Én is megbocsájtottam neked. Tehát akkor menj, és ne vétkezz többé.

Ugye, milyen csodálatos ezek a szavak?

Csak meg tudjuk-e tartani e szavakat?

Ez nagyobb kérdés rajtatok és bennetek. Mert hallani e csodálatos szavakat a mondatban, hogy: „Én sem büntetlek meg. Menj, és ne vétkezz többé.”

Ezt a jelenben is lehet mondani felétek, hogy ti is ne vétkezzetek többé. Fontoljátok meg a tanítás lényegének mondanivalóját, amikor így szól felétek, hogy: Érezd a kegyelmet, érezd a szeretetet, érezd a megbocsájtást, és érezd, hogy valahol nem vagy egy elveszett ember a felebarátban és a testvérben, csak önmagadba kell nézni, felismerni hibáidat, és a hibákat ki lehet küszöbölni, a hibák ellen lehet kérni a megbocsájtást a kegyelem részében. És hogy ha ezek mind-mind megtörténnek, akkor a megbocsájtás működik rajtatok és bennetek.

És ha már rajtatok és bennetek működik, akkor ez által tudsz segíteni a felebarátnak, a testvérnek a felismerés elfogadásában, hogy elinduljatok a meghívott út szeretetében. Mert a mai tanítást is, lehet mondani: a megbocsájtás által a meghívást is megkapta, mert az lett neki mondva: „Menj, Én sem büntetlek meg. De ne vétkezz többé.”

Itt már a meghívás a megbocsájtás küldetéséhez szól.

Figyelni lehet egymásra, elfogadni egymást, segíteni egymásnak, hogy egygé váljatok a kegyelem szeretetében. És ez a kegyelem szeretete ölel át benneteket, és mikor ez a melegség a Fénysugárral megjelenik, és átölel, megerősít – szoktátok mondani: „Milyen jó és csodálatos érzés a megtapasztalásában! És akkor tudok változni és változtatni, érezni, hogy ez a bűnbánat-idő mit nyújtott eddig számomra, hogyan tartozok Hozzád, Uram, Jézusom, hogyan leszek a Te testvéred, hogyan fogadom le a tanításodat, hogyan élek ezzel a tanítással, és hogyan segítek ezzel a tanítással talán egy felebarátnak, egy testvérnek, akinek szüksége van e kegyelemre.” Mert ezzel a kegyelemmel, ugye, meg lehet erősödni, meg tudjuk változtatni az életünk kegyelmének ajándékát a mindennapokban, a mindennapokhoz.

És akkor ez a tanítás is nem kimondottan a bűnt, az ítéletet, a megkövezést nyújtja számotokra, hanem ezt a tanítást is, ugye, lehetett három részre, szinte, bontani.

Az első az, hogy Én kint vagyok az Olajfák hegyén, de kora reggel betérek a templomba, és akik felismernek, azok Körém sereglenek, és hallgatják tanításomat, mert a tanításból erőt tudnak meríteni.

Majd jön a második része e tanítás mondanivalójában, hogy ugye, jelen van, ahogy könnyedén megítélték a házasságtörésen ért bűnös asszonyt – ugye, milyen könnyen mondjuk, hogy „a bűnös asszony”? –, és ezt azonnal meg kell büntetni.

De erre Én, Jézus Krisztus Uratok olyan segítő választ adok, amin elgondolkodtak, és már nem merték a büntetést oly keményen megadni, ahogy ők elképzelték önmagukban, hanem elgondolkodtak rajta: „Hát, ha én megkövezem őt ezért a tettéért, akkor engem is megkövezhetnek, mert talán az én hibám és bűnöm napvilágot láthat, és akkor én is itt állhatok középen, és engem is körbevehetnek az ítélet szerint, kezükben a kövekkel, hogy amint lehet, megbüntessenek, megkövezzenek, megítéljenek.”

Úgy-e, könnyű nagyon hamar ítéletet mondani mások felett?

De mivel a válasz számukra nem ez volt, hanem az, hogy először önmagukba nézzenek, és csak az után cselekedjenek.

Majdan jön a harmadik rész e tanítás mondanivalójában, amikor a megbocsájtás működik, és a megbocsájtás által önmaga is felismeri és rádöbben, hogy: „Bűnös voltam, elkövettem ezt a bűnt, de mégsem ítélték el, hanem megbocsájtottak, egyenként elmentek, és ott hagytak egyedül.”

S ekkor a Mester, ugye, megkérdezi:

– Hol vannak a te vádlóid?

Mivel senki sincs, senki sem ítélte el, akkor Én a megbocsájtást árasz-
tom feléje, s ez által a meghívást az igaz út fele.

Mert, ugye, mi az igaz út?

Hogy:

– Én sem ítéllek meg. Menj, és ne vétkezz többé.

Tehát induljon el most már a helyes úton a meghívás által.

Mert lehet, hogy többen arra gondoltatok, hogy: „Ebben a tanításban
mi a meghívás?”

Hát a meghívás így jön el felétek és hozzád, hogy először kapsz meg-
bocsájtást a felismeréshez önmagadnak, és mikor önmagad által ezt a lelki
tükröt végigvezeted, és a megbocsájtást kéred önmagad számára, és megka-
pod, mert nem mindig mások kérik számodra a megbocsájtást – mert ott az
ítéletet kérték, de az ítéletből megbocsájtás lett –, hanem néha ti önmagatok-
nak kéritek a szentség és a feloldozás által a megbocsájtást önmagatoknak.

És akkor hogyan is történik ott is?

– Megkapod a feloldozást a megbocsájtó kegyelmed által.

De utána ott is, szinte lehet mondani:

– Menj békével, és *ne vétkezz többé*.

A meghívás az igaz szeretet-útra, mert ha rálépsz erre az útra, akkor
haladhatsz a meghívásod által, és érzed a kegyelem szeretetét a felismerésben
és az elfogadásában.

Fontos, hogy tudjatok érezni és értékelni, hogy „hogyan és miképpen
változok és cselekszek a tanítás által a mindennapokban”.

És ezért a mai nap így áradjon reátok áldásom kiválasztott Mária
testvér által, hogy a mai nap számotokra is, e bűnbánat ötödik Golgotáján, a
megbocsájtást nyújtom felétek. Számotokra is azt mondhatom: Én sem ítéllek
meg senkit.

És azt mondom nektek:

Ne vétkezz! Indulj el továbbra a meghívott szeretet útján.

Ennek reményében áradjon áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme e szeretettel áradjon ma reátok a megbocsájtó
kegyelemben a meghívás igaz útjára, hogy szeretetben és örömben elindu-
lunk. Mert ha Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondom e bűnös, házasság-
törésen ért asszony által, hogy:

Megbocsájtok nektek, Én sem ítéllek el. Menjete békével, és többet ne
vétkezzetek.

S ezzel meghívlak benneteket, szeretettel, e igaz út elindulásán, és
majdan haladásán, hogy működhessen rajtatok, bennetek ez a kegyelem a
mai tanítás által.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

6. tanítás

2018. március 23.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a bűnbánat hatodik Golgotáján, akik meghallották hívásomat, és a hívásban engedelmességgel elzarándokoltak e helyre.

Köszöntöm a bűnbánat hatodik Golgotáján mindazon testvéreimet, akik csak lélekben kísérték el kiválasztott Mária testvéreimet, hisz a mai felajánlásban kiválasztott Mária testvérem elhelyezte mindazokat, akik lélekben vannak jelen, és lélekben kísérik el benneteket a bűnbánat hatodik Golgotáján, ami által a tanítás utolsó szakasza jön el számotokra.

Itt ismételtelen olyan tanítást adtam, amelynek már részeseivé váltatok. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok jelen vagyok Názáretben, ahol nevelkedtem, és a szokáshoz szombaton elmentem a zsinagógába, és felolvasásra jelentkeztem, s Izajás próféta tekercsét adták Számomra, amelyben megtaláltam azt a részt, ami arról szólt, hogy az Úr Lelke van Rajtam.⁷

Én, Jézus Krisztus Uratok, a mai szentmise keretében is, ha figyeltétek az olvasmányt, és az *Evangélium-részletet*, ez is erről szólt felétek, hogy Én az Atyában vagyok, az Atya Énbennem. Az Atya elküldött, hogy segítsek mindazokon, akik megalázva és megtiporva vannak.

A mai tanításban is ez van, hogy az Úr Lelke van Rajtam, és azért jöttem, hogy örömhírt hirdessek, szabadulást a raboknak, látást a vakoknak. Mert ez a meghívás is azt tükrözi számotokra, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok, azért jöttem, mert az Atya küldött el, hogy itt legyek mindazokkal, akiket meghívtam, és akik a meghívásomat elfogadták, és a meghívásban a küldetés követésében eggyé váltak a testvéri, felebaráti szeretet által.

Hisz a bűnbánat-idő első részétől kezdve végig a meghívást nyújtottam számotokra, hogy a meghívásban tudd, hova tartozol, és kit követsz, hogyan és miképpen cselekszel a felismerésed révén.

A mai tanítás pedig az, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok vagyok jelen, és felolvasásra jelentkeztem a názáreti zsinagógában, ahova el szoktam menni. És ott is a meghívását olvastam el. És most végig hallgatták. A zsinagógában minden szem Rám szegeződött, és amikor leültem, elkezdtem kifejteni számukra:

Saját fületek hallatára most beteljesedett ez az *Írás*, mert Én, Jézus Krisztus Uratok eljöttem, mert az Atya elküldött felétek és hozzátok, hogy szabadon kelhessetek, a szabadságotokban felismerjétek a látást, mert a látást a vakok részére hoztam el. De a rabok is szabadulást nyertek, hogy ez

⁷ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézust elutasítják saját falujában* (Lk 4,24–30).

által haladhassanak a mindennapi élet megtapasztalásának, meghívásának küldetésében. Hisz a küldetés, az mindig úgy szól felétek, hogy azt teljesíteni lehet.

Én, Jézus Krisztus Uratok sohasem olyan küldetéssel fordulok felétek és hozzátok, amelyet nem lehet teljesíteni. Mert, ugye, a bűnbánat első fájdalom, szenvedés Golgotáján a Lévi meghívását adtam, aki felállt, és aki nem törődött semmivel és senkivel, ott hagyott mindent, hisz szívét érintette meg a meghívás, és elindult az úton.

A második bűnbánati Golgota tanításában pedig azt adtam számotokra, hogy senki sem lehet saját hazájában próféta, hisz itt is Én, Jézus Krisztus Uratok Názáretben voltam, és ahol nem tudtak elfogadni, hisz azt mondták:

– Ő nem más, mint annak az ácsnak a Fia.

Majdan a bűnbánat harmadik Golgotájában, amikor ismételten a meghívás jött el felétek és hozzátok a megtapasztalásában, hogyan és miképpen élt e meghívás szíveddel, lelkeddel, és indulsz el az úton.

A negyedik, amely szintén az számotokra, amikor ketten, ugye, érzik a meghívást, és elmennek Atyám házába, hogy imádkozzanak. Majdan az egyik magabiztosan, tekintetét felemelve, és szinte, ahogy mondtam nektek, mintha dicsérné önmagát, mert mindent úgy ajánl fel, hogy:

– Boldog vagyok, Uram, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: házasságtörő, rabló, vagy itt mellettem ez a farizeus.

Ő pedig, hátrább állva, lehajtva fejét, mellét verve, és irgalmasságot kér.

Ugye, azt mondtam: Ebben a küldetésben az egyik megigazulva ment el, a másik nem.

Majd jött most, ugye, az ötödik bűnbánati Golgota, amikor Én, Jézus Krisztus Uratok az Olajfák hegyéről korán reggel bementem a városba, és akkor oda hoztak egy házasságtörésen ért asszonyt. Én, Jézus Krisztus Uratok, leülve a földön írtam ujjammal. De ők kérdezték, hogy mitévők legyenek, hogyan cselekedjenek – hisz tudjátok, mi volt a tanítás mondani- valója: köveket ragadtak, hogy megkövezzék –, mert nagyon szerették volna tudni, hogy mi lesz a válasz. De Én, Jézus Krisztus Uratok, átláttam rajtuk, és így szóltam:

– Az vesse rá az első követ, aki bűntelen köztetek.

S ekkor a véneken keresztül, kik elsőként hagyták el ezt a területet, mindenki eldobta a követ, és elment.

Végül egyedül maradt, s azt mondtam:

– Én sem ítélek el, de ne vétkezz többé, és menj.

Ő a megbocsájtás meghívását kapta, és ezt a meghívást adtam nektek is. És ma, a bűnbánat hatodik Golgotáján pedig Én, Jézus Krisztus Uratok vagyok számotokra a példa a meghívásban, aki elmegyek a názáreti zsina- gógába, ahova szombatoként szoktam megjelenni, és felolvasásra jelent-

keztem. És Számomra is az Izajás próféta tekercsét adták. Amikor Én ezt kitekertem, és mindjárt megláttam ezt az *Írást*, amely jelen van, s ott állt, hogy az Úr Lelke van Rajtam.

Hisz, ahogy mondtam, Én az Atyában vagyok, az Atya Énbennem, az Atyától kaptam ezt a kegyelmet, hogy az Úr Lelke legyen Rajtam, és e szerint cselekedjek. E szerint vagyok jelen, és e szerint megyek, hogy örömhírt vigyek, szabadságot adjak, és a vakoknak látást.

És ez mind-mind az Én küldetésem volt a meghívásban mindazon testvérem felé, aki felismer, aki elfogad, és aki követ.

Hisz ez a tanítás sem volt már ismeretlen számotokra, mert már az évek folyamán megkaptátok. Lehet, hogy akkor nem kimondottan ez volt számotokra a tanítás mondanivalója, mint amit ma nyújtott felétek, de a mai tanítást így lehet megérteni, felismerni, elfogadni, és megtapasztalni, hogy érezni, hogyan van jelen a szeretet, a kegyelem, hogyan működik rajtatok és bennetek, és hogyan lehet az örömhírt elvinni azokhoz, akik felkészülnek, hogy befogadhassák az örömhírt, amelyet elviszek felétek és hozzátok.

De nemcsak az örömhírről van szó, hanem a saját szabadságotokról is, hisz ha Atya gyermekei vagytok, akkor hogyan adta meg az Atya számotokra az életet a földi élethez?

A szabad akarat cselekvésében.

De néha ezt a szabadságot elfelejtitek, hogy jelen van, pedig már az évek folyamán hányszor és hányszor megadtam számotokra! Volt olyan tanítás is, amikor így szóltam:

Ha komolyan vennétek a szabadságotokat, és e szerint élnétek, és e szerint cselekednétek, akkor felismernétek, mi a ti saját küldésetek a meghívásban, hogy elinduljatok az úton. És hogy ha komolyan veszitek a szabadságban a saját életeteket, akkor elfogadjátok a tanítás mondanivalóját, amely az *Élő Szentlélekkel* és az *Élő Evangéliummal* van jelen, amely párosulva megy felétek és hozzátok, hogy szinte megérinthesen benneteket, hogy működhessen rajtatok, és megmutassa számotokra, hogyan vagytok szabadok, és hogyan akarjátok kialakítani e meghívásban és e küldetésben a mindennapi életet Atyám gyermekében és Jézus Krisztus Uratok testvéreként, ki jelen vagyok, és ki hozzátok szólok e tanítás által is a mai napon a meghívásban és a küldetésében. Mert akkor teljes lesz számotokra ez a bűnbánat-idő e hat Golgota-i tanítása, ha valóban megérinthesi szíveteket, ha megengeditek, hogy működjön rajtatok és bennetek. És ez vezessen, ez segítsen a mindennapokban a kegyelem által.

Fontos, hogy érezzétek mindazt, ami által Atyám gyermekei vagytok és az Én testvéreim, és így tudtok haladni e meghívásban és e küldetésben. E bűnbánat-időben tudtok cselekedni, tudtok változni, tudtok örömet árasztani, tudtok békével lenni, és tudjátok elfogadni egymást a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Szinte hogy' mutatja számotokra kiválasztott Mária testvéretek, mikor indultok el a meghívásban?

Jézus Krisztus Uratok ölelésre tárja karjait, és így várja mindazokat, akik hisztek és bíztok Benne, akik elindultok az úton e mai meghívásban a küldetés követésében, hogy egygé váljatok e kegyelemben a szeretettel.

Így a mai tanítás is így jött el felétek és hozzátok, és ölelt át benneteket, hogy megerősíthessen, hogy ez által egygé válva haladhassatok a mindennapokban. Éreztétek, hogy ez a bűnbánat-idő valójában a tanítások által mit nyújtott számotokra, mire készítettelek fel benneteket, és hogyan hívtalak meg benneteket, testvéreim, s hogyan érinti meg szíveteket, és indultok el a mindennapokban az úton a meghívásban, a küldetésben és a követésben. Mert fontos, hogy ezekre tudjátok oda figyelni, amelyet a hat bűnbánati Golgotán a tanítás révén átnyújtottam számotokra a mindennapokban, a mindennapokhoz, hogy a szeretet kegyelme megerősítsen, óvjon, védjen és védelmezzen, és a meghívás által elinduljatok, és haladhassatok az úton, hogy a kegyelem szeretetének ajándéka felétek áradjon, átölelhessen, megerősítsen, és ez által el tudjátok fogadni a mindennapokat. Mert a mindennapokban, ugye, vannak néha küzdelmek, néha fájdalmak, néha bánatok, néha nehézségek, néha megaláztatások, de ezeket mind-mind el tudjátok fogadni, mert érzitek, hogy az a szeretet, kegyelem, amelyet felétek árasztottam, elfoglalhatta helyét a bensőtökben, a szívetekben, megerősít, akkor tudtok közösen, együtt haladni, felismerni és küzdeni mindenben és mindenhez, amely jelen van felétek, rajtatok és bennetek.

És ez a bűnbánat-idő a mai tanításával így kössön össze benneteket ezzel a szeretettel és ezzel a kegyellemmel, hisz vannak napok, hogy az igazság, az öröm szeretete és a békéje lakozzék szívetekben és a lelketekben. És ez az igazság vezessen a mindennapokban a megfelelő döntéseketben, a cselekedetek által, mert néha nektek kell döntenetek a cselekedetek által, hogy hogyan indultok el e meghívásban, e küldetésben és e követésben, hogy Atyám gyermekei és Jézus Krisztus Uratok testvérei lehessetek, és Édesanyám gyermekei, és akkor örömmel és szeretettel haladunk ezen a meghívott úton.

S ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom, hogy töltsé el szíveteket, lelketeket, és működjön bennetek ez a csodálatos szeretet a kegyelemben, amelyet a meghívás által hétről hétre nektek adtam, felétek árasztottam, hogy ez által éreztétek a testvéri, felebaráti szeretetet, amelyet Én, Jézus Krisztus Uratok árasztottam felétek, és ti is tudjátok árasztani mindazoknak, akik tőletek várják e kegyelmet, e ajándékot, hogy áradjon, hogy működhessen, hogy összeköthessen, hogy éreztétek, hogy nem vagytok egyedül, egy személyben, hanem szinte így, láncban összekötve a mindennapok szeretetének kegyelme, működése által.

És így áradjon reátok most áldásom kiválasztott Mária testvérem által. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme óvjon, védelmezzen és erősítsen a mindennapok meghívásának küldetésében és követésében, mert a szeretet megerősíthet, megváltoztathat, megmutathatja számotokra e meghívás-küldetést, és akkor tudtok együtt, örömben, békében haladni ezen az úton a mindennapok szeretetének, reményének kegyelmében.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

Feltámadás

2018. április 1.

Mária:

(...)

A királyi zászló jár, hogy: Élet megtörte a halált.⁸

Íme, a Sír, amelyen a követ elhengerítették, és megjelent a Fény; a Sírnak sötét ridegsége, amelyben a halál érezhető. De mivel már a kő eltávolodott, íme, jelen van a Fény. A Sírnak mélyét, ridegségét, sötétségét betöltötte a Fény ereje.

Most már a királyi zászló, amely elöl járt, és az Élet megtörte a halált.

Ugye, ez a hely, amely a sírt adta: a Test már nincs jelen, csak egy angyal, ki így szól:

– Ne féljete, már nincs itt, mert feltámadt. Íme, nézzétek: üres a helye.

Megijednek, sírva fakadnak:

– Akkor hol van?

Elhagyják e Sírt, hogy hírül vigyék.

Íme, e Fény, amely megjelent, mert az Élet erősebb lett a halálnál, megtörte a halált. A Sír, nyitottságával, már üres, hisz csak egy angyal fehér ruhában ott ül, és hírül adja:

– Nincs itt. Ne keressétek az Élőt a holtak között.

De nem értik:

– Hova tették? Ki vitte el? – sírva járnak jobbra, balra.

Majdan, hogy elvigyék, és hírül adják.⁹

Mária¹⁰:

Két tanítvány húsvét vasárnap reggelén elindulnak egy Emmausz falu felé, amely Jeruzsálemtől olyan hatvan stádiumra van, kettő-három óra jár-

⁸ Ez után Mária felkel az ágyból, magára veszi köntösét és – még mindig kiválasztotti kegyelmi állapotában – kimegy a házból, átmegy a kápolnába és letérdel az immár üres Szent Sír előtt.

⁹ Mt 28 és Mk 16

¹⁰ Mária a kápolnából átmegy a sátorba, és letérdel az ottani oltár előtt.

sával. És útközben megbeszélik, megvitatják a történeteket. És ahogy így vannak jelen, egymásra tekintve időnként, és beszélgetnek, egyszer csak Jézus jelen van. Nem ismerték fel, hisz látásukban akadályozva voltak. Mögéjük szegődött, és figyelte őket, majdan megszólította:

– Miről beszélgettetek útközben?

Ők megállnak, szomorúan Reája tekintenek, és akit Kleofásnak hívnak, így szól:

– Te vagy talán az egyedül, Idegen, Jeruzsálemben, aki nem hallottad, hogy mi történt ott most ezekben a napokban?

– Miért? Mi történt? – kérdezi Jézus.

Ekkor elkezdik Neki mondani:

– Hát a Názáreti Jézus esete, aki tettekben hatalmas volt, tanított, próféta volt. Mi azt hittük, hogy Ő fogja megváltani Izraelt. De a főpapjaink és elöljáróink, azok átadták, elítélték, hogy keresztre feszítsék.

Ekkor Jézus reájuk tekintett, és így szól:

– Ó, ti, oktalanok! Ti, késedelmes szívűek! Hát még mindig nem értitek? Hát nem ez volt megjövendölve, hogy a Messiásnak szenvednie kell?

Ők figyelik Őt, és hallgatják. Majdan elkezd nekik a Mózes próféta és más próféta által megmagyarázni számukra a tanítást a jövődőlésben.

És ahogy így haladtak együtt, oda értek arra a helyre, ahova készültek. Jézus úgy tesz, mint aki tovább akar menni. Ekkor ők marasztalják, így szólnak:

– Maradj, ne menj, esteledik, a Nap már lemenőben.

Ekkor ott maradt velük.

Mikor bementek a házba, majdan asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, és oda nyújtotta nekik.

Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték Jézust.

De Ő eltűnt szemük elől.

Ekkor már örömmel és izgatottan így szólnak egymáshoz:

– Úgy-e, lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk, mikor a próféták magyarázatát magyarázta nekünk?

Ekkor ők is felálltak, és ismét útra keltek, hogy visszatérhessenek Jeruzsálembé. És mikor oda értek, együtt vannak tizenegyen, és a többi tanítvány is, kik így szóltak:

– Valóban feltámadt az Úr! Megjelent Simonnak.

Erre ők is elmondották, hogy mi történt velük, és hogyan ismerték fel a kenyértörésben.

És most már ők is elfogadták azt, ami előtte számukra megzavarást nyújtott, hisz mikor mentek, így szóltak:

– Hozzánk tartozó asszonyok megzavartak, hisz kimentek kora reggel a Sírhoz, és azzal tértek vissza, hogy nincs ott, feltámadt. Közülünk néhányan elmentek, és megnézték, és azt mondták: mindent úgy találtak, ahogy az asszonyok mondták nekik, de Őt magát nem látták.

Ezért mondta nekik, hogy ezt kellett elszenvednie a Messiásnak.

Hisz a jövendölés beteljesedett, és a Sírnak üres, sötét ridegségéből a halál életre tört, mert az Élet erősebb lett a halálnál, és a Fény betöltötte, megerősítette, és így az *Írás* a jövendölésében beteljesedett.¹¹

Jézus Krisztus Urunk:

Hisz ezen a helyen, ahol most jelen vagytok, ahol számotokra a tanításokat adtam a bűnbánat-idő Golgotáin. A tanítás a megerősítés, a meghívásában szólt felétek és hozzátok. És ott is a jövendölésnek be kellett teljesedni, ahogy most ismételtén e hajnal-fény örömeiben az Élet megjelent, és a Fény betöltött mindent.

Mária:

Így most örömmel énekelünk, köszöntjük.
„Örvendetes napunk támadt...”¹²

Jézus Krisztus Urunk:

E hajnal tanítása a Fény, amely az erejét mutatta számotokra. A Fény, amely átölelt most, amely felmelegített, amely megerősített e hajnal reggelében, hisz érezni a kegyelem szeretetét, érezni, hogy ez az öröm eljött, ez az öröm megadta nektek a várakozás kegyelmét e szeretetében. És ez a szeretet most kössön össze benneteket e erős Fénysugárral, amely megmutatja számotokra, hogy a fájdalom gyötrelme, amelyet átéltetek, amelyet megtapasztaltatok, amelynek tanúi lehettetek, most megmutatta számotokra, hogy az Élet Fényének sugara mennyivel erősebb e fájdalom-, gyötrelemtől.

Sirattátok¹³, szomorúvá váltatok, és éreztétek, hogy ez már nehéz. De most megtapasztaltátok e öröm kegyelmét is a Fény erejében, ami eljött, hogy elhozza számotokra az örömhírt, azt az örömhírt, amelyet most szívetekbe zártok. És ez az öröm vezessen, mutassa meg az utat, és ezzel az örömmel haladjatok. És ha már ezt az örömet felismertétek és elfogadtátok e hajnal fényében, akkor maradjatok meg e öröm erejében, és ezt az örömet hirdethetitek, hogy: „Feltámadt, és megerősített, és Vele együtt szeretnénk élni e életben mi is, és haladni.”

És akkor érzed, hogy valóban beteljesedett számotokra ez a hosszú idő, ahogy mondottátok: hétről hétre. De most a Fény öröme szinte mindent elfelejtet veletek, és az öröm mosolyában és szeretetében élünk, hogy eljött számunkra ez a csodálatos Élet hajnala.

Most e Élet hajnalában összefogjuk kezeinket.¹⁴

Most e szavakat halljátok, amit már sokszor hallottatok, mikor kiválasztott testvérem így szól felétek:

¹¹ Lk 24,13–35

¹² A jelen lévő testvérek elénekelik az éneket („*Hozsanna*”, 90. ének).

¹³ ti. Máriát

¹⁴ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők egymás kezét megfogva élő láncot alkotnak.

– A felajánlás részében nyissátok meg szíveteket, adjátok át magatokból mindazt, ami bennetek rejlik. A nyitott, üres szívet készítsd fel ahhoz a kegyelemhez, amelynek részeseivé válhattok.

És ekkor így mondja¹⁵, hogy:

– Ki mikor mit kap, azt előre nem tudom, de legyetek felkészültek, hogy a nyitott, üres szívet majdan a kegyelem ajándéka megérinthesse.

Most e öröm hajnalában ismételten így szólunk felétek:

Nyissátok meg szíveteket, és ha még mindig van valami benne, amit ki kell adnod e kegyelem felajánlásában, akkor tedd meg, helyezd el, a nyitott, üres szívet pedig készítsd fel e Fény szeretetének erejére, hogy átöleljen, hogy felmelegítsen. És érezd, hogyan működik rajtad és benned.

És most, ahogy tanítványaimat tanítottam, ti is most így imádkoztok, és az ima alatt áradjon reátok e Fény szeretetének ereje az átölelésben és a felmelegítésében.

Mi Atyánk¹⁶, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a Földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

És, ugye, e fájdalom, szenvedés Golgotáján és a hajnal fényében mindig jelen van az Édesanya. Így az Édesanyát is köszöntjük, aki elfogadta, kérésemre, a testvéreimet gyermekeinek, hogy ez az Édesanya mindenkor a kérésben segítséget nyújtson azon gyermekeinek, akik Hozzá fordulnak.

Üdvöz légy, Mária¹⁷, kegyelemmel teljes! Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.

A Fény szeretete, ereje és kegyelme most betöltötte minden nyitott szívű testvérem szívét, hogy átjárjon, megerősítsen, felmelegítsen, hogy ezt az örömhírt e Fény szeretetével magaddal vihesd, és örvendő árasszad, hirdessed, hogy: Eljött ez a csodálatos hajnal fénylő ünnepe.

Ezért most örömmel énekelünk:

„Dicsőség, szent áldás, tisztesség...”¹⁸

Azt hiszem, ezzel az énekkel áldásom, Fényem szeretetének sugarával, a megerősítő kegyelemben végigáradt rajtatok, és éreztétek, hogy valóban, ez a hajnal örömének kegyelme így jött el ma felétek és hozzátok.

¹⁵ ti. Mária

¹⁶ Jézus Urunk elkezd az imádságot, és a jelen lévő testvérek elimádkozzák az imát.

¹⁷ Jézus Urunk elkezd az imádságot, és a jelenlévők elimádkozzák az imát.

¹⁸ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket („Hozsanna”, 86. ének).

Íme, most elmegyünk e helyről, és az alatt énekelni lehet ismételtlen egy olyan örömteli éneket, amely szinte felemeli szíveteket és a lelketeket a hála kegyelmében, hogy a várva várt hajnal eljött számotokra.

Jelen lévő testvérek:

„Téged, Isten, dicsérünk...”¹⁹

Jézus Krisztus Urunk:

Itt van számotokra e csodálatos kereszt, és ez a kereszt mindig legyen számotokra egy intó jel a jövődőlésében, hogy a Mesternek ezt kellett elszenvednie, hogy meghalhasson, és újra életre kelhessen, hogy bemehessen a Dicsőségbe. Mert ha ez nem történik meg, akkor mondhatod azt, hogy talán nem ezért az óráért jöttem.

De ezért az óráért jött, hogy megválthassa mindazokat, akik hisznek Benne, akik felismerték Őt, akik elfogadták, és akik követik.

És ha e keresztre tekintesz, ne csak fájdalom, bánat és szomorúság legyen így szívedben, hogy szinte roskadozol, hanem érezd a kegyelem örömet és szeretetét, mint e hajnal Fényének erejét. Mert ez által tudott megváltani mindenkit és benneteket, akik hisztek Benne. Mert „így maradhatunk meg Benne testvéreinek”.

És ez a kereszt mindig ezt tükrözi számotokra, hogy nem gyűlöletből, nem haragból, nem kimondottan az elítéléséből, hisz ez meg volt jövődölve, és Őt az Atya ezért küldte, hogy így fogja megváltani az emberiséget a testvéreiben.²⁰

És az Édesanya, az pedig mindig Fia mellett követi, megérti, szereti.

És az édesanyák így vannak jelen egy családban, akik szintén elfogadják gyermekeiket, a családot, mellette állnak, követik, hisz néha hallani lehetett pásztorától, kiválasztott testvéreiktől, hogy soha a szívetekből ne engedjétek el, ha ők el is mennek, mert úgy érzik, felnőttek, szabadok, élni akarják életüket. De az édesanya itt mindig megtartja, és ha kell, imádkozik érte, ha kell, foháskodik érte, ha kell, könnyeket ont érte.

Az Édesanya ugyanígy volt Fia mellett. Ő is féltette, Ő is ontott könnyeket, néha szomorúvá is vált, de Szívéből sohasem engedte el, Szívében mindig jelen volt, mindig Mellette volt, és Anyai Szívének ölelésével átölelte, megerősítette a Gyermevét, hisz e hajnalban is megtapasztalta az Élet erejét, Fényének sugarát a kegyelem szeretetében. És ezt adja azon gyermekeinek, akik bizalommal és szeretettel fordulnak Feléje és Hozzája.²¹

Mária:

Akkor jó reggelt mindenkinek!

¹⁹ A jelenlévők énekelnek („Hozsanna”, 276/A ének). Az ének közben Mária és a testvérek kimennek a sátorból az udvarra és megállnak kálvária keresztségével szemben.

²⁰ Most Mária és a testvérek a Lourdes-i barlang felé fordulnak.

²¹ Mária, még mindig kiválasztotti kegyelmi állapotban, visszamegy a házba, és lefekszik az ágyába, majd kis idő múlva visszatér kegyelmi állapotából.

